

3. Zarzut trzeci (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący postępowania niezgodnie z utrwaloną praktyką administracyjną, nierównego traktowania i dyskryminacji ze względu na wiek.
 - skarżący podnosi, że członkowie personelu tymczasowego 2(b) byli wielokrotnie przenoszeni na inne stanowiska o innym zakresie zadań i obowiązków bez potrzeby zawierania nowej umowy, np. w ramach Junior Professionals Program (JPP).
4. Zarzut czwarty (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący braku przejrzystości, pozbawienia prawa do bycia wysłuchanym oraz do skutecznego środka prawnego.
 - skarżący podnosi, że administracja nie postępowała w sposób przejrzysty przy prowadzeniu tego postępowania. Stosowała budzące wątpliwości praktyki proceduralne, skutkujące pozbawieniem skarżącego prawa do bycia wysłuchanym i możliwości skorzystania ze skutecznego środka prawnego.
5. Zarzut pierwszy (druga grupa zarzutów), dotyczący nieprawidłowej wykładni art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 WZIP – Naruszenie art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 WZIP, umowy ze skarżącym i interesu służby.
 - skarżący podnosi, że stanowisko administracji polegające na pozbawieniu go możliwości awansu, zmiany zaszerogowania, zmiany klasyfikacji i obsadzenia na innym stanowisku jest oczywiście błędne i pozbawione podstawy prawnej ze względów przedstawionych powyżej w związku z pierwszą zaskarżoną decyzją.
6. Zarzut drugi (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania i dyskryminacji ze względu na wiek w stosunku do członków personelu tymczasowego 2(b) Komisji.
 - w odniesieniu do tego, czy skarżący kwalifikuje się do ubiegania się o inne stanowiska dla członków personelu tymczasowego i otrzymania zatrudnienia na takich stanowiskach, szczególności co się tyczy wolnych stanowisk dla personelu tymczasowego 2(b) WZIP, skarżący podnosi, że administracja stosuje dyskryminację między kandydatami JPP będącymi też członkami personelu tymczasowego 2(b) a skarżącym, który także jest członkiem personelu tymczasowego 2(b).
7. Zarzut trzeci (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania członków personelu tymczasowego 2(b) różnych organów Unii.
 - możliwość awansowania członków personelu tymczasowego 2(b) została wyraźnie uznana przez inne instytucje i organy Unii. Poprzez brak prowadzenia postępowań w sprawie awansu i zapewnienia takiego samego prawa do awansu członkom personelu tymczasowego 2(b), Komisja Europejska traktuje tych członków personelu tymczasowego w sposób mniej korzystny niż inne instytucje i organy.
8. Zarzut czwarty (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania członków personelu tymczasowego 2(b) i innych członków personelu tymczasowego Komisji.
 - w odniesieniu do awansu lub zmiany klasyfikacji, brak prowadzenia przez administrację postępowań w sprawie awansu lub dopuszczenia indywidualnych awansów prowadzi do nierównego traktowania skarżącego, będącego członkiem personelu tymczasowego 2(b), i innych kategorii personelu tymczasowego, a zwłaszcza personelu tymczasowego podlegającego art. 2 lit. a) i c) WZIP.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2021 r. – Praesidiad / EUIPO – Zaun (Post)

(Sprawa T-231/21)

(2021/C 278/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Praesidiad Holding (Zwevegem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Rieger-Janson i D. Op de Beeck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zaun Ltd (Wolverhampton, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 127 204–0001 (Post)

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2021 r. w sprawie R 2068/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 19 lipca 2019 r. oddalającej wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru;
- obciążenie EUIPO (oraz drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO na wypadek gdyby przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta) kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez właściciela wzoru.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie zidentyfikowała właściwie towaru;
- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie uwzględniła dowodów na istnienie obiektywnych okoliczności wskazujących na względy inne niż funkcja techniczna;
- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie zastosowała kryterium obiektywnych okoliczności, wskazując zamiast tego, że wymagany jest subiektywny dowód okoliczności dotyczących wzoru;
- Izba Odwoławcza nie uzasadniła, wbrew art. 62 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, dlaczego dowody przedstawione przez właściciela wzoru zostały odrzucone jako nieistotne dla sprawy lub bezpodstawne;
- Izba Odwoławcza błędnie nałożyła ciężar dowodu na właściciela wzoru, a nie na wnoszącego o unieważnienie prawa do wzoru.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2021 r. – SN/ Parlament

(Sprawa T-249/21)

(2021/C 278/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SN (przedstawiciel: P. Eleftheriadis, Solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 21 grudnia 2020 r. w całości;